

Sygn. akt **XVII Amz 39/19**

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący – **Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska**

po rozpoznaniu 3 listopada 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w K.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wszczęcie postępowania administracyjnego

na skutek zażalenia powoda (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w K. na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 czerwca 2019 r.

(...)

postanawia:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od powoda (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmZ 39/19

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2019 r. wydanym w sprawie (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki Na podstawie art. 61a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 755 ze zm.), w związku z wnioskiem (...) sp. z o. o. sp. k. z/s w K. (dalej: Wnioskodawca) z dnia 11 kwietnia 2019 r. o rozstrzygnięcie sporu pomiędzy Wnioskodawcą, a (...) S.A. z/s w W. (dalej: Sprzedawca lub Przedsiębiorstwo) dotyczącego „dokonanego przez to przedsiębiorstwo z dniem 1 marca 2019 r. wstrzymaniem dostaw energii elektrycznej na rzecz wnioskodawcy" postanowił odmówić wszczęcia postępowania administracyjnego.

(postanowienie k. 5-7)

Powód (...) sp. z o. o. sp. k. z/s w K. wniósł zażalenie na to postanowienie zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił: naruszenie przepisów art. 8 ust. 1 ustawy prawo energetyczne poprzez odmowę wszczęcia postępowania, pomimo, że sprawa objęta wnioskiem jest sprawą sporną. Zarzucając powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Pismem z dnia 11 kwietnia 2019 r. (...) sp. z o. o. sp. k. z/s w K. wniosła o rozstrzygnięcie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne sporu pomiędzy Wnioskodawcą, a Sprzedawcą dotyczącego „dokonanego przez to przedsiębiorstwo z dniem 1 marca 2019 r. wstrzymaniem dostaw energii elektrycznej na rzecz wnioskodawcy”.

(wniosek k. 1-6 akt adm.)

Wnioskodawca zawarł umowę sprzedaży energii elektrycznej ze spółką (...) S.A. datowaną na dzień 5 czerwca 2018 r. Umowa zaczęła obowiązywać z dniem 1 stycznia 2019 r., i zgodnie z postanowieniem stron została zawarta na okres 12 miesięcy (§ 4 ust. 3 Umowy). Zawarcie wymienionej umowy zostało poprzedzone negocjacjami stron, które w imieniu wnioskodawcy prowadziła spółka (...) sp. z o.o., w trakcie których (...) S.A. złożyła wnioskodawcy ofertę, która została przez wnioskodawcę zaakceptowana. Zgodnie z przedłożoną ofertą oraz zawartą umową (...) S.A. zobowiązało się do dostarczania i sprzedaży energii elektrycznej na rzecz wnioskodawcy w okresie obowiązywania umowy. Umowa była zawarta na 12 miesięcy z gwarancją niezmienności ceny w okresie jej obowiązywania.

(umowa z owu k. 16-21, korespondencja mailowa k. 23-28 akt adm.)

Wskazana umowa zaczęła obowiązywać z dniem 1 stycznia 2019 r. W dniu 11 stycznia 2019 r. (...) S.A. wystosowała do Wnioskodawcy pismo informujące o „zmianie” umowy polegającej na wprowadzeniu do niej zapisu, zgodnie z którym umowa jest zawarta „...do dnia 28 lutego 2019 r.”. Tym samym poprzez takie działanie podjęto próbę, faktycznego jednostronnego skrócenia okresu obowiązywania umowy łączącej strony. W związku z podjętymi przez (...) S.A. działaniami strony prowadziły korespondencję w zakresie dopuszczalności wprowadzenia zmian w treści umowy dotyczących okresu jej obowiązywania.

Ostatecznie spółka (...) S.A. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie o rozwiązaniu umowy w dniu 28 lutego 2019 r. i podjęła działania związane z poinformowaniem dystrybutora energii o zaprzestaniu realizacji tej umowy z dniem 28 lutego 2019 r.

(pismo k. 29 akt adm.)

Pismem z dnia 11 marca 2019 r. Operator Systemu Dystrybucyjnego poinformował Wnioskodawcę o powyższym oraz o wynikłym z powyższego wejściu w życie sprzedaży rezerwowej.

(pismo k. 37 akt adm.)

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2019 r. wydanym w niniejszej sprawie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił wszczęcia postępowania administracyjnego.

(postanowienie k. 5-7)

Powyzsze okoliczności nie były między stronami sporne. Sąd ustalił je na podstawie wskazanych powyżej dokumentów. Sporna była natomiast kwestia prawidłowości wykładni art. 8 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne dokonanej przez Prezesa URE, a w konsekwencji, czy prawidłowo odmówiono wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu odpowiedź na to pytanie jest pozytywna.

W ocenie Sądu zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 7 Konstytucji organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Kompetencje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki określone zostały w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r. poz. 220). Zgodnie z art. 23 ust 1. tej ustawy Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną państwa, zmierzając do równoważenia

interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Szczegółowe kompetencje Prezesa URE określone zostały ust. 2 tego przepisu. Do zadań tego organu należy między innymi udzielanie koncesji, zatwierdzanie i kontrolowanie stosowania taryf, a także zgodnie z ust. 2 pkt 12 rozstrzyganie sporów w zakresie określonym w art. 8 ust. 1 PE. Zgodnie z tym przepisem Prezes URE ma kompetencje w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, w tym dotyczących zwiększenia mocy przyłączeniowej, umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, umowy o świadczenie usług transportu gazu ziemnego, umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych, umowy, umowy o świadczenie usługi skraplania gazu ziemnego oraz umowy kompleksowej, oraz w przypadku nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania paliw gazowych lub energii, odmowy przyłączenia w pierwszej kolejności instalacji odnawialnego źródła energii, a także odmowy przyłączenia mikroinstalacji, nieprzyłączenia mikroinstalacji, nieuzasadnionego ograniczenia pracy lub odłączenia od sieci mikroinstalacji. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa katalog spraw spornych wymieniony w art. 8 PE ma charakter zamknięty, bowiem zasadą wynikająca z Konstytucji RP jest, że sprawy sporne rozstrzygane są przez sądy. Ponieważ Prezes URE jest organem administracji, a powierzenie mu spraw spornych jest odstępstwem od ogólnej reguły rozstrzygania spraw spornych przez sądy, w szczególności sądy cywilne, to przepis art. 8 ust. 1 PE powinien być zawsze interpretowany zawężająco – jak każdy wyjątek od ogólnej reguły. (Stanowisko to znajduje oparcie w wywodach Sądu Najwyższego przedstawionych w wyroku z dnia 13 grudnia 2010 r. III SK 9/10 i w postanowieniu z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt III SK 19/12, a także w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt VI ACa 1604/12).

Rację ma pozwany, że istotą sporu, którego rozstrzygnięcia oczekiwali Wnioskodawca są kwestie związane z rozwiązaniem umowy sprzedaży energii elektrycznej, które w ww. katalogu z art. 8 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne nie zostały wymienione. Tym samym, jako sprawy cywilne, podlegają ocenie według przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny i zgodnie z art. 1 i art. 2 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, powinny być rozpoznawane przez sądy powszechne.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie doszło do fizycznego wstrzymania dostaw energii elektrycznej wobec wejścia w życie sprzedaży rezerwowej uregulowanej w art. 5 ust. 2a pkt 1 lit. b PE, a zatem odbiorca nie został pozbawiony możliwości korzystania z energii elektrycznej. Sąd nie podziela stanowiska powoda, że zaprzestanie sprzedaży energii elektrycznej jest równoznaczne z nieuzasadnionym wstrzymaniem dostarczania energii elektrycznej, bowiem przepisy prawa energetycznego nie dają pola do takiej interpretacji. Rację ma pozwany, że interpretacja wskazana przez powoda prowadziłaby do nadmiernego i niedopuszczalnego rozszerzenia kognicji Prezesa URE na planowane i nieplanowane zmiany sprzedawcy energii elektrycznej do których dochodzi w wyniku różnych sytuacji faktycznych. Rozwiązanie przyjęte przez prawo energetyczne dotyczące sprzedaży rezerwowej gwarantuje ciągłość dostaw energii elektrycznej, a spory pomiędzy stronami umów powstałe na tle ich wykonania w tym cen energii elektrycznej należą do właściwości sądów powszechnych.

Rację ma pozwany, w odniesieniu do zarzutów naruszenia przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z 13 lipca 2009 r. dyrektywa ta nie określa zasad, zgodnie z którymi przedsiębiorstwa mogą wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej. Zasady te określone zostały w prawie krajowym – ustawie prawo energetyczne w art. 6a i 6b. W niniejszej sprawie doszło do zaprzestania realizacji umowy łączącej strony, a więc nie doszło do fizycznego wstrzymania dostaw energii tylko zmiany sprzedawcy. Oznacza to, że Prezes URE nie ma kompetencji do wydania rozstrzygnięcia w tej sprawie.

W ocenie Sądu zatem pozwany zasadnie zastosował w niniejszej sprawie art. 61a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym gdy żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania. W niniejszej sprawie brak było podstawy materialnoprawnej do rozpatrzenia żądania w trybie administracyjnym.

Z tych względów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 479⁵⁵ k.p.c. Sąd oddalił zażalenie.

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym nastąpiło w oparciu o przepis art. 148¹ § 1 k.p.c. w myśl którego Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W sprawie niniejszej wymiana przez strony pism procesowych, oraz dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, były dla Sądu wystarczającą podstawą do orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, że organ wydając zaskarżone postanowienie działał w granicach ustawowych kompetencji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne pozwanemu złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805) w brzmieniu obowiązującym od 26 października 2016 r.

SSO Ewa Malinowska